

af Schøler:

til Vædringsforlaget under Nr. 23.

9) De to sidste Linier i Forlaget udgaa, og iftedefor sættes:

„Samtykke faavel af Veibestyrelsen og de tilstødende Lodsseiere som og af den eller dem, hvem Veiens Bedligerholdelse paa= hviler.“

af Estrup:

til Vædringsforlaget under Nr. 28.

10) § 2den Linie udgaa: „og Skades= erstatning“.

11) § 4de og 5te Linie udgaa: „skjøndt de forøvrigt ere under behørig Bevogtning“.

12) Efter „gjenemffjære“ tilføies: „eller begrænde“.

til Vædringsforlag under Nr. 29.

13) § første Stykkes 1ste Linie tilføies efter „§“: „2“ og i 6te Linie udgaa „2“.

Formanden: Da Lovforlaget er temmelig omfattende, og Antallet af Vædringsforlag derhos er betydeligt, anser jeg det for rigtigst at dele Forhandlingen i tvende Afsnit, skjøndt der ikke i selve Materien er nogen bestemt Anvisning til en saadan Deling, og den altsaa maa blive mere vilkaarlig. Efter Aftale med den ærede Drdfører vil jeg altsaa forholde mig saaledes, at jeg først sætter Lovforlagets 10 første Paragrapher med de tilhørende Vædrings- og Underædringsforlag under Forhandling, og derefter § 11, som handler om Veifreden, samt det Dvrigte af Lovforlagets Indhold med de dertil stillede Vædrings- og Underædringsforlag. §§ 1—10 ere saaledes under Forhandling med de af Udvalget under Nr. 1—21 dertil stillede og de under Nr. 1—4 særlig opførte Vædrings- og Underædringsforlag, og den ærede Drdfører har Drdet med Hensyn til dette første Afsnit.

Drdføeren (Riær): Lovforlagets 10 første Paragrapher, som ere satte under Forhandling i Forbindelse med de dertil stillede Vædrings- og Underædringsforlag, omhandle alene Markfredsbestemmelserne, undtagen forsaavidt § 1 opstiller den Hovedregel, som til-

lige er Grundlaget for Veifredsbestemmelserne, at Enhver er pligtig til paa alle Aarets Tider at holde sine Husdyr paa sit Eget. Den samme Paragraph indeholder dernæst en Bestemmelse om Forpligtelse for den, hvis Dyr er kommet ind paa fremmed Grund, til at erstatte den Skade, der maatte være tilføiet paa visse Gjenstande. Udvalget har underkastet denne første Paragraph og navnlig Bestemmelsen om Skadeserstatningen en nøagtig Analyse, som har ledet det til at foreslaa det høie Thing en ny Affattelse af Paragraphen. Grunden til, at vi i denne nye Affattelse, som foreligger i Vædringsforlaget under Nr. 1, anbefale at udelade den Sætning: „uden at nogen Hjemmel dertil findes“, er udførlig motiveret i Udvalgets Betænkning, til hvilken jeg derfor skal tillade mig paa dette Punkt som overhovedet overalt, hvor det er fundet nødvendigt at give nogen udførlig Begrundelse, at henvise. Endvidere foreslaa vi at indføre under den første Dpregning Ordet „Hede“, saaledes som det allerede findes i Forordningen af 1794 § 30. — Jeg maa maasse her indflyde den Bemærkning, at jeg, naar jeg nævner Forordningen af 1794, altid sigter til Forordningen af 29de Oktober 1794 om Hegn og Fred for Jorder i Danmark, som jo bliver ophævet ved dette Lovarbejde. — Endvidere foreslaa vi at berøve den første Dpregning Karakteren af at være udtømmende ved at tilføie et „m. v.“, og endelig at gjøre den anden Dpregning, Altit, Hegn, Grøfter osv., noget fyldigere. Men Hovedændringen, som Forlaget gaar ud paa, er Udvidelse af Erstatningspligten til den Skade, som af Husdyr under Ufred tilføies andre Husdyr, saaledes som det vil ses tilføiet ved de tre sidste Ord af Vædringsforlaget under Nr. 1. Det vil jo ses, at Lovforlagets § 1 bestemt begrænses Skadeserstatningspligten til den Skade, der tilføies paa Afgrøde og paa visse livløse Ting, der vel under Et kunne kaldes Markens Tilbehør, og som til forbigaaende eller stadig Brug ere anbragte paa Marken. Unden Skade end den udtrykkelig i § 1 nævnte bliver Gieren af det skadegjørende Dyr ikke ved Lovforlaget pligtig at erstatte. Spørgsmaalet er da, om han kan blive erstatningspligtig efter